

Forfatter: Andersen, H. C.

Titel: Udrag fra Skyggebilleder

Citation: Andersen, H. C.: "Skyggebilleder af en Reise til Harzen, det sachsiske Schweitz etc. etc., i Sommeren 1831", i Andersen, H. C.: *Skyggebilleder af en Reise til Harzen, det sachsiske Schweitz etc. etc., i Sommeren 1831*, udg. af Johan de Mylius, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, 1986, s. 104. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-andersen01val-shoot-idm139649681963456/facsimile.pdf> (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Skyggebilleder af en Reise til Harzen, det sachsiske Schweitz etc. etc., i Sommeren 1831

virkelig Smag! ethvert Sted der bærer hans Navn, eller hentyder paa ham, har det meest Pikant! det er de meest romantiske Egne man har sat i Forbindelse med hans Interesse. Som sagt, han har Smag, og det er da een god Egenskab. Den Vogn, som hælder, skyde alle efter, siger et gammelt Ordsprog; alle tale ondt om Fanden, de tænke slet ikke paa, at han jo opfylder sin Pligt. Det er nu een gang hans Embede, at forføre Menneskenes Børn. Han er Prøvestenen i denne Verden, det er ved ham vi skal luttres for det Bedre; han er denne Kamp og Flamme, dette »aspera« paa Farten »ad astra«, og har her altsaa en vigtig, fortjenstfuld Rolle i Livets store Drama.

»Teufelsbrücke« er ligesom kastet hen over et Svælg mellem to lodrette Klipper; det er Fjeldet, der her er spaltet fra sin øverste Spids, ned til den grønne Eng; men hele Aabningen er kun af en 4 à 5 Alens Brede. Nogle Skridt herfra er ogsaa en lignende dyb Spalte; men denne gaaer i underlige Zikzak og danner ligesom et Slags Gang. Ved digteren *Kind* har dette Sted faaet en egen Interesse, idet han her har henlagt Besværgelses-Scenen i Jægerbruden. Denne dybe Spalte her, er det fra Theatret bekjendte »*Ubesværg*«, men ligner intet mindre, end den Decoration man viser der; det vilde ogsaa være meget vanskeligt, at fremstille dette, saaledes som det er her i Virkeligheden. Fra Klippens øverste Spids stiger man, gennem dette, ned i Dalen; man kan kun gaae een ad Gangen, saa nær ere Fjeldstykkerne hinanden; snart klattrer man ned af en Stige, snart finder man Trin huggede ind i Fjeldet selv, og allermødest staaer man da i en snever Hule, hvor der ikke er Plads til flere, end tre eller fire Mennesker.

»Hilf Samiel!« raabte vi, da vi endnu kun vare den halve Vei nede; thi her syntes at være bundløst. Hvergang vi kom omkring et Fjeldstykke, som vi troede at skjule Udgangen, lae der endnu en stor Dybde under os.

Endelig traadte vi da ud – dog, saaledes kunne vi ikke forlade *Ubesværg*!

Troldkugler her jeg støbe vil;
Samiel! Samiel! hjælp nu til
Lystigt vi kogle ved Stormens Hvirv,
Sex ere mine, den syvende Din.
– Første Skud er saa godt som Dit,
Det skal ramme hver Jesuit.